

Mál nr. 317/2019**M og
V vegna ábyrgðartryggingar A.****Ágreiningur um bótaskyldu vegna vinnuslyss sem M varð fyrir hinn 05.08.2016.****Gögn.**

Málskot mótttekið 27.09.2019 ásamt fylgiskjöllum 1-14.

Bréf V dags. 11.10.2019 ásamt fylgiskjöllum 1-5.

Viðbótarathugasemdir M, móttæknar 15.10.2019.

Málsatvik.

Hinn 5. ágúst 2016 slasaðist M, þegar hann var við störf hjá A. Lögregla var kölluð til vegna atviksins og samkvæmt upplýsingum í lögregluskýrslu kvaðst M hafa verið að vinna með vörutjakk á vörulyftu og fest aðra löppina undir hjólinu á tjakknum með þeim afleiðingum að hann missti jafnvægið og datt fram af vörulyftunni. Í lögregluskýrslu kemur jafnframt fram að Vinnueftirlitið hafi ekki verið kallað til þar eð bifreiðin sem verið var að afferma hafi verið farin af vettvangi.

V hefur hafnað kröfu M um bætur úr ábyrgðartryggingu A vegna slyssins. Í málskoti byggir M á því að A hafi borið skylda til að kalla til bæði lögreglu og Vinnueftirlit. Þar sem það hafi ekki verið gert hafi engin rannsókn farið fram á tildrögum slyssins og beri A ábyrgð á því. Því sé hafnað að M hafi sjálfur orsakað slysið með því að hlaða of miklu á tjakkinn umrætt sinn. Þá virðist sem A hafi látið stilla tjakkinn þannig að hann stöðvaðist ekki samstundis þegar handfang væri sett í stöðvunarstöðu eða þrýstingur tekinn af hnappnum sem knýr hann áfram, heldur hægðist á honum. Það sé varhugavert, sér í lagi þegar lítið er til þess hve lítið vinnurými sé á vörulyftum vörubifreiða. Í ljósi aðstæðna verði svo ekki byggt á einhliða frásögn A varðandi það að tjakkurinn hafi verið í lagi og að ekki hafi verið átt við hann eða bremsubúnað hans. Því telur M að tjón sitt sé að rekja til slits eða vanbúnaðar tjakksins og beri A ábyrgð á því. Þá séu það óforsvaranleg vinnubrögð af hálfu V að byggja alfarið á frásögn A af atvikum.

Í bréfi sínu til nefndarinnar lýsir V þeirri afstöðu sinni að ósannað sé að slys M megi rekja til bilunar eða vanbúnaðar vörutjakksins eða annara atvika sem A beri skaðabótaábyrgð á. Í raun sé enginn ágreiningur um atvik sem slík enda hafi þau verið staðfest með framburði vitnis og hefði frekari rannsókn ekki breytt neinu þar um. Þá sé ljóst að það sé afar lítið svigrúm til athafna sé tjakkurinn notaður á vörulyftu. M hafi þó unnið lengi með umræddan tjakk og hafi verið kunnugt um virkni hans, þ.á.m. um að tjakkurinn hafi frá upphafi verið stilltur þannig að hann stöðvaðist ekki samstundis, heldur hægðist fyrst á honum. Þá er því sérstaklega mótmælt að tjakkurinn hafi verið bremsulaus eða honum ábótavant á annan hátt, enda hafi prófun A á tjakknum eftir slysið leitt í ljós að svo hafi ekki verið. Hafnar V því bótaskyldu og telur að slysið sé að rekja til aðgæsluleysis M sjálfs, sem hafi farið of nálægt brún vörulyftunnar áður en hann slepti keyrslurofa tjakksins.

Í viðbótarathugasemdum sínum hafnar M málatilbúnaði V og árættar sérstaklega að það sé í verkahring og á ábyrgð vinnuveitanda en ekki tjónpola að rannsaka umrætt atvik. Sé tjakkurinn það stór að erfitt sé að athafna sig með hann á vörulyftu sé það jafnframt á ábyrgð vinnuveitanda að útvega tæki sem henti aðstæðum betur. Þá verði að líta á það sem vítavert gáleysi af hálfu vinnuveitanda að stilla tjakkinn þannig að ekki sé hægt að stöðva hann samstundis. Ítrekar M því kröfu sína um bætur úr ábyrgðartryggingu A.

Álit:

Ágreiningur málsins lýtur að því hvort tjón M megi rekja til saknæmra athafna af hálfu A eða starfsmanna þess, þannig að bótaskylda stofnist úr ábyrgðartryggingu fyrirtækisins. Ekki virðist ágreiningur um atvik sem slík, og þannig ber M og vitni sem lýsir atvikum í skýrslu til V saman um að M hafi verið að vinna með tjakkinn á vörulyftu og þegar hann slepti keyrslurofanum hafi tjakkurinn runnið á annan fót hans með þeim afleiðingum að hann féll af vörulyftunni og slasaðist. M byggir á því að tjakkurinn hafi runnið á þennan hátt þar sem A hafi sérstaklega stillt bremsubúnað tjakksins þannig að hann stöðvaðist ekki samstundis. Eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni verður þó ekki séð að M hafi lagt fram nein gögn er sýni fram á réttmæti þeirra fullyrðinga, og svo virðist sem M hafi verið kunnugur þessum tiltekna verkþætti og virkni vörutjakksins, en af hálfu A er því haldið fram að hún hafi verið óbreytt frá upphafi. Þar sem ekki hefur verið gert sennilegt að slys M verði rakið til sakar A eða aðila sem A ber ábyrgð á ber því að hafna kröfu M. Breytir möguleg vanræksla A á því að tilkynna slysið til Vinnueftirlitsins ekki sönnunarstöðu að þessu leyti þar sem ágreiningur virðist eins og áður segir ekki um málsatvik sem slík.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 29. október 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.